

החברותא

בס"ד ערש"ק פרי' תרומה ח' אדר תשס"א

החברותא בשאנן פנימי לחברים גליון מס 144

פציצים יקרים

ועשית את הקרשים למשכן. ור"ל שאותיות קרש הוא אותיות שקר והיינו שתשבר עצמך ממדת שקר עד תכליתה ולחזק עצמך במדת היפוך כמו קרש הוא היפך אותיות שקר עד שתעשה עצמך קרש למשכן דהיינו שתהיה מרכבה לשכינה

מאת כל איש אשר ידבנו לבו תקחו את תרומתי בשם הבעש"ט היינו שכל איש צריך ליקחו לעצמו מדות טובות לעבוד בהם הכורא ב"ה מכל אשר ידבנו לבו תקחו את תרומתי היינו מן התאות החיצוניות אשר היצר מסיתו לאהבה ויראה רעה מאותה המדה יקח לעצמו לאהוב הכורא ברוך הוא. (תפארת שלמה)

זכור את אשר עשה לך עמלק - ואתה עיף ויגע ולא ירא אלקים. נראה דהנה לא זו בלבד דזרע ישראל הם מצויים על מחיית עמלק דהוא זרע עשו אלא דכל איש מישראל צריך למחות חלק רע המכונה בשם עמלק אשר טמון בלבו. דכל זמן דזרע עמלק נמצא בעולם אז כיון דאדם ג"כ הוא עולם קמן אז יש מציאות לעמלק לכח הרע שבכל אדם אשר מתעורר דכל פעם להחטיא את האדם. וע"כ בא הזכירה בתורה (קדושת לוי)

ויקחו לי "תרומה". תרומה הם סופי תיבות לחזות בנועם ה' ולבקר בהיכלו (תהלים כ"ז) כי תרומה היינו צדקה שהיא נדיבות לב בחינת מאת כל איש אשר ידבנו לבו תקחו את תרומתי. על ידה נעשה כלי לקבל מנועם ה' שע"ז נמשך התגלות כבודו יתב' שהוא ובהיכלו כולו אומר כבוד ... (לקוטי מוהר"ן)

... בכל יש את זה לעומת זה עשה אלקים. ומי הוא העושה? הרי האין שלו המחיה את היש שלו. לכן עיקר ושורש דבר להנצל מהיצה"ר בכל יש שבו. הוא יביא עצמו אל האין ושם יתפרדו כל פועלי און כמאמר כהמם דונג מפני אש יאברו רשעים מפני אלקים שהוא האין סוף המחיה אותו. (פרי הארץ)

... בלעם (בקפיצתו לתוך היורה הרוחתת) הביאה להשגת הכויה באופן שהיא. שהוא ענין היצה"ר שכל עיקר אחיזתו בהשגה. ועצת ההצללה מאתו להגיע ולהתאחז באינו מושג שהוא הזכר המשפיע ומחיה את המושג. (פרי הארץ)

ויקחו לי תרומה (שמות כ"ה) לשון קיחה. משל הדיוט אומר: שוטף גותן ופיקח גומל. כלפי מי דברים אמורים? כלפי גותן צדקה. שוטף העושה צדקה נרמה לו כאילו הוא שנותן. אבל הפיקח העושה צדקה יודע שאין הוא אלא גומל. אדמו"ר ר' ישראל מרז'ין זיע"א

תעשה המנורה... פרש"י תעשה מאליה לפי שהיה משה מתקשה בה. ולהלן: וראה ועשה כתבניתם פרש"י מגיד שנתקשה משה במעשה המנורה עד שהראה לו הקב"ה מנורה של אש. אם המנורה נעשית מאליה למה הראו לו מנורה של אש? הענין הוא: באמת אין בכוחו של אדם לעשית רצונו יתברך בשלמות. אלא שע"י רצון האדם בלב ונפש לעשות רצון קונו עוזרים לו מן השמים שימלא את חפצו. רצון האדם משפיע שהדבר ייגמר מעצמו. ומשה התקשה לדעת מה הוא רצון ה' במנורה. הראו לו מנורה של אש. ומאחר שחפץ לעשות רצונו יתברך אלא שהיה זה למעלה מכח האדם להוציאו אל הפועל נעשתה מאליה. (שפת אמת)

שיחת הרא"ש אלול תשכ"ז נכתב ע"י הר"פ כפ' הכהן

במחשבה אחת של עצמיות. הנטיה לראות בהתחזקות את הכוחי ועוצם ידי עשה לי את החיל הזה נמצא בעורקו של האדם ומי שבאמת רואה שההתחזקות אינו מהכח שלו. גורם שדוקא ההתחזקות מהווה עבורו מלכוד להכשל בגאווה המרחקו מהשי"ת כי אין אני והוא יכולים לדור במדור אחד. הרי שהצורך לחיות את הרגשת הרחמים בעת ההתחזקות נחוצה יותר מאשר בעת הנפילה. כי הסכנה שיתרחק מהשי"ת בעת ההתגברות יותר חזקה מההתרחקות מעת הנפילה. כי בנפילה האדם בזה שמתאש מתרחק מעצמו ורק כאשר מתרחק מעצמו מתרחק בעצם מהשי"ת אב הרחמן אבל כאשר מתרחק מהשי"ת מתוך ההתחזקות הוא בעצם מתרחק ישירות מה' ואומר כוחי ועוצם ידי עשה לי את החיל הזה.

וכן הדבר בעת הנסיון. כאשר בא לאדם נסיונות בחיים צריך האדם לראות את האפסיות שלו איך שהוא קרוץ מחומר עם הנטיה של יצר לב האדם רע מנעוריו וכל מחשבות לבו רק רע כל היום. ואם רואה בעת עמדו בעצמו של הנסיון שיש איזה סכוי של התגברות אין זה כלל וכלל בגלל שיש לי איזה כח להתגבר. ואינו אלא בכח אבינו אב הרחמן. נמצא שבכל המצבים צריכים לדעת את ה' להרגיש ברחמי השי"ת הן בשעת הנסיון הן שבשעת הנפילה וכ"ש בשעת ההתחזקות וההתגברות.

לחבר את הדעת עם הרגשת הרחמים מצריכה עבודה רבה. התחברות אל הרבש"ע צריכה להיות בפתחות

כתוב: דעת קנית מה חסרת, מה זה דעת? הרגשת הרחמים! היסוד בעבודת האדם הוא הרגשת הרחמים. ענין הרגשת הרחמים מקיף את האדם בכל הזמנים בכל המקומות ובכל המצבים. בכל פניה שהאדם פונה צריך לראות ולהרגיש כי השי"ת הוא אב הרחמים והכל בכח רחמיו של הקב"ה.

הרבש"ע הוא אב הרחמים ואנו צריכים לדעת להיות קשור אל הרבש"ע הוא אב הרחמים ולכן אפילו אם נמצאים באיזה נפילה אין להתיאש אלא לבקש מהשי"ת מתוך מצבו. ואפילו אם נמצאים במצב הנמוך ביותר מ"מ הוא "אב" והוא "רחמן". היאוש בא ממי שאין לו דעת - יאוש שלא מדעת (השואה מליצנית מהגמרא בב"מ דף כ"א ע"ב) מי שיש לו דעת אמיתי יודע ומבין שאין לו מעצמו כלום והכל מאת הבורא יתברך שמו. וכיון שהרבש"ע "אב הרחמן" אין לנו להתיאש אלא לבקש מהשי"ת שירחם עלינו באיזה מקום ובאיזה מצב שרק נהיה. והוא יתברך שמו בודאי ירחם עלינו דהלא הוא: "אבינו אב הרחמן".

אבינו אב הרחמן לא רק מתי שאנו בנפילה. הדעה בהרגשת הרחמים זוהי דעה שביסוד העבודה של האדם וממילא גם בעת שמתחזקים צריכים להרגיש שכל זה רחמים. ואין לאדם כל כח להתגבר, וכל התגברות והתחזקות הוא בכח אבינו אב הרחמן המרחם עלינו ונותן לנו הדעת לעבודתו יתברך. מי שאין לו הרגשת הרחמים בזמן ההתחזקות וההתגברות עלול להוריד לטמיון עבודה של 70 שנה

מבזים אותו. ממש עליונים למטה ותחתונים למעלה ואי אפשר לדעת מי באמת נמצא בצל א-ל.

בעצם לגבי העצמיות של משה ובלעם אין שום הבדל. אצלנו נקרא משה צדיק ובלעם רשע ומכל מקום אם היה בא משה הצדיק לבקש מהשי"ת דבר מה בזכות הצדקות שלו היתה בקשה זו נקרא כפירה ותפלתו לא היתה מתקבלת. ולהיפך אם היה בלעם הרשע מכיר ברשעו והיה מהרהר בתשובה ומבקש מהקב"ה שיעורר רחמיו עליו אזי הוא בבחינת צדיק אמת. נמצא שמצד העצמיות אין כל הבדל בין משה לבלעם. כי כמו שצדקת הצדיק אינו כח עצמי רק בשעת הרשע אינו מצב מוחלט והרשע מסוגל באותו רגע לצפות לרחמי שמים ולהיות בבחינת צדיק אמת.

ההבדל בין משה לבלעם אינו לגבי הפרט הנקרא משה או הפרט הנקרא בלעם. אלא לגבי הכלל. "אין דער כלל פין דער בריאה איז פאראן א תפלה למשה" (בכלל של הבריאה קיים תפלה למשה) בצרת הכלל עומד תפלות משה לפני כסא הכבוד ומעורר רחמי שמים ותפלות משה מתקבלות כי כל ימי חייו היה בתפלה. מאידך בלעם הרשע בזה שהיה הצד ההפוך של משה יצר מציאות של כולו הפקר כולו השחתה. אבל מעצם העובדא שמשה יושב על הכסא ובלעם יושב מתחת לכסא אין לרבש"ע שום ערך כמו שאמרנו שמשה נמצא בסכנה תמידית ולבלעם האפשרות להתעורר בתשובה בכל רגע ורגע.

ובפשטות גמורה. האדם צריך להפשיט את הרגשיו בשעה שעומד בפני ה' בהפשטה גמורה לשפוך שיח בפני הקב"ה ולספר לו יתברך כל המשברים והקשיים שעוברים עליו בלי כל בושה. כמו שמוכנים להתפשט בפני הרופא המטפל מפני שרוצים שהרופא יטפל בו כיאות. כן צריכים לזעוק לרבש"ע ולומר ה' הושיעה המלך יעננו ביום קראנו כי אין לנו אלוך אחר מבלעדיך שיכול להבין אותי ויכול לעזור לי. אך צריכים שהתהיה הפתיחות והתמימות מצד האדם. ושלא יתבייש כלל לפרט כל פשעיו וכשלונותיו בשעה ששופך שיחו בפני הקב"ה. וככל שיהיה יותר פתוח לרבש"ע הרגשת הרחמים תהיה יותר ניכרת עד שירגיש את עצמו בחיק הרבש"ע כגמול עלי נפשי (תהלים קל"א).

ובאמת שהעבודה הזאת להיות זועק אל ה' מתוך קיוות הלב ובהשתפכות הנפש שיעורר רחמיו מתוך מצבו האפסי עושה נחת רוח להשי"ת יותר מאחד הלומד תורה יומם ולילה ושוכח את הרבש"ע. "שטעלציך פאר" (תתארו לעצמכם) אחד הלומד מתוך גאווה אשר עליו אמרו חז"ל אין אנו והוא יכולים לדוח במקום אחד. אותו איש זוכה לכבוד תהלה ותשבחות של כל מיני בני אדם. מאידך נמצא אחד מוקף נסיונות קשים ומרים מתיסר בכל רגע במאבקי הנסיונות. ב"ה ברחמיו המרובים התחזק והתגבר על הנסיון ולא נכשל בפועל אשריו ואשרי חלקו בהיותו חוסה בצל כנפי השכינה. אבל מה אומרים ברחוב. הרחוב אינו מכיר בהתגלות חסדי ה' אלא על עצם המעבר שלו ועל הנסיונות שעבר הם

האדם - שם נרדף לו הוא גרגיר אבק "חרפת אדם" כשם שגרגיר אבק אינו מסוגל לכלום - כך גם האדם לא יכול לעשות כלום - אפילו עוד פחות מגרגיר אבק לולא הבורא ששולח את הסיבה (בורא - סיבה) לא ה' האדם עומד בשום נסיון - וגם כך האדם לא עומד בנסיון, אלא שבאותו רגע שאדם לא עושה מה שהטבע שלו דורש, זוהי הסיבה - אלו הם הרחמים - רחמי שמים.

אולם בזמן שנפל - היצר הכשילו. לא להתיאש אלא להכיר את עצמו שזה אני וכל הזמן אמלא תאותי, אכעס אנאף וכו' - אבל כאותם "רשעים מלאי חרטה" מתחרט האדם על זה ואומר מחר לא - והלא זוהי עיקר הטעות שאני חושב שמחר אתגבר - הלא אם הרגע לא התגברתי ודאי שלא אתגבר מחר זה צריך לזכור כל הזמן.

במגילת אסתר (ט כ"ד) כי המן בן המדתא האגגי צורר כל היהודים חשב על היהודים לאבדם והפיל פור הוא הגורל להמם ולאבדם. בכל המגילה מובא שהמן רצה לאבד את כל היהודים ופה מסופר באיזה צורה הוא התכון כי בזה שהוא יאבד את היהודים - פירושו יבלבל אותם והם יאבדו את האמונה והביטחון בה' יתברך כך הוא יוכל לאבד את כל היהודים. כך גם דרכו של היצר הרע - ברגע שאדם מאמין ובוטח וקשור בקב"ה אין הוא יכול לפגוע בו אלא קודם הוא מאבד את הבן אדם מכניס לו ספקות פחדים ומנתק אותו מהקדושה ואז ביכלתו לאבד אותו.

שהשמחה במעונם

מז"ר הרא"ש שליט"א לנשואי הנכד, ולהכנס הנין לעול המצוות
הר"ר שמואל קלירס ומשפ' להכנס הנכד לעול המצוות
הר"ר משה קלירס ומשפ' להכנס הבן לעול המצוות
הר"ר אהרן רובינפלד ומשפ' להכנס הבן לעול המצוות
הר"ר מנחם יהושע רובינפלד ומשפ' להכנס הנכד לעול המצוות
הר"ר אלימלך וסרמן ומשפ' לנשואי הבן
הר"ר אברהם משה קיפר ומשפ' לנשואי הבת
הר"ר שלמה מן ומשפ' לנשואי הבת
הר"ר יהושע הלוי רובינפלד ומשפ' לנשואי הבת
הר"ר בנימין רוזנטל ומשפ' לנשואי הבן
הר"ר מרדכי קורנפלד ומשפ' לאירוס' הבן
הבה"ח מאיר קורנפלד לאירוסיו
הר"ר נחום פסחוביץ ומשפ' להולדת הבת
הר"ר בנימין סירוטה ומשפ' להולדת הנכד

